

Barcelona, 1 de desembre de 2016

Benvolgudes amigues i amics col·laboradors,

Estem acabant un altre any i el moment convida a fer balanç i a il·lusionar-se amb nous projectes. Nosaltres també ho fem. Ens agrada compartir-vos la feina feta i els neguits i esperances de futur.

Aquest darrer any ha estat marcat de forma molt significativa pel terrible drama dels refugiats. El seu patiment i la vergonyosa resposta dels estats europeus ens han sacsejat les consciències. També a nosaltres ens ha preocupat i ens ha ocupat. Algú podria pensar: què pot aportar una entitat com FundiPau a l'ajuda als refugiats? Certament, la nostra missió no és proporcionar l'assistència i les cures necessàries a aquestes persones abandonades per tothom. Hi ha altres entitats que ho fan amb gran generositat i que tenen tot el nostre suport. Però això no vol dir que nosaltres no tinguem molt a dir i molt a fer. I modestament, amb els recursos que disposem, creiem que ho hem fet.

Com segurament molts de vosaltres ja sabeu, un dels projectes més destacats d'aquest darrer any ha estat la construcció i la itinerància de l'exposició "**REFUGIATS, per què?**". La demanda que n'hem tingut ens ha obligat a reproduir-la. Actualment en tenim tres còpies circulant per Catalunya i està en estudi una possible quarta. És una exposició molt senzilla, però que creiem que conté una idea molt potent i imprescindible: **l'allau de refugiats no és una catàstrofe natural, ni un accident inevitable**. Té unes causes que cal analitzar i corregir si no volem que la tasca assistencial (absolutament digna i necessària) sigui del tot insuficient.

Al darrera dels refugiats hi ha guerres, fam, violació de drets humans... Qui no en fugiria d'escenaris com aquests? I aquesta sí que és la nostra feina. El treball per la pau, que ens proposem com a entitat, rau, en el sentit més estricte, a evitar guerres, violències, les seves causes, la pornografia del lucratiu negoci de les armes... Tots ells són causa de patiments insuportables que obliguen a enormes masses de població a fugir i buscar refugi.

El treball sobre les causes sempre és complex, lent i poc visible. És una tasca poc llúida i aquest és un inconvenient greu per a una societat, massa vegades hipòcritament eficacista, que voldria eliminar els efectes sense corregir les causes. Per això sempre és més fàcil aixecar recursos per als efectes que per a les causes, per a la reacció que per a la prevenció, per a l'assistència que per al treball per la pau.

Però tots sabem que és imprescindible. I vosaltres, amigues i amics que ens heu donat suport des de fa tants anys, ho sabeu més que ningú. Per això gosem un cop més demanar la vostra ajuda, perquè sabem que per al treball per la pau mai en tindrem prou. Són temps de dificultats econòmiques també per a entitats com la nostra. Us demanem que ens ajudeu a créixer en capacitat de treball, en capacitat d'influència. No som nosaltres, **FundiPau**, allò que importa, nosaltres som només un instrument, però sentim la urgència d'actuar i volem ser un instrument útil i afinat. La força d'una entitat depèn de la capacitat i l'encert del seu equip de treball, però, sobretot, de la quantitat i qualitat de la seva massa social. L'esforç de l'equip professional, dels voluntaris, del patronat hi és. El vostre també hi ha estat sempre. Us el tornem a demanar. Ens podeu ajudar a créixer de moltes maneres, amb una aportació econòmica extraordinària, augmentant la quota, ajudant-nos a augmentar la base social fent nous socis, organitzant actes, etc.

En els darrers anys hem aconseguit, en col·laboració amb altres organitzacions de tot el món, èxits importants, que han evitat milers de víctimes i ha posat bases de cultura de pau al nostre país: prohibició de les mines antipersona, de les bombes de dispersió, el Tractat internacional sobre Comerç d'Armes, la Llei espanyola de comerç d'armes, la Llei de Foment de la Pau a Catalunya, la creació del Consell Català de Foment de la Pau i de l'Institut Català Internacional per la Pau... Fa poques setmanes hem sabut que la darrera empresa nord-americana productora de bombes de dispersió (Textron) ha deixat de fabricar-les, tot i que els Estats Units no són signant del tractat que les prohibeix. El motiu, falta de clients, ja que els qui li compraven sí que l'han signat. Un altre petit pas, però significatiu, resultat de la feina callada d'entitats com la nostra.

Aquesta és una bona manera d'acabar, amb l'esperança. Sabem que ni nosaltres ni ningú té la possibilitat de resoldre-ho tot, però també sabem que tots podem fer alguna cosa. Doncs no ens reservem. Si tots fem allò que podem i sabem fer, estarem construint l'autèntica història. Ja sabem que la història oficial escrita, com les notícies dels mitjans de comunicació, són la narració de guerres i de desastres, però això no és en absolut tot el que passa, com deia Gandhi "si això fos tot el que hagués passat al món, ja s'hauria acabat fa temps". I afegia referint-se a aquesta història oficial explicada: "La història, en realitat, és el registre de cada interrupció de l'acció constant de la força de l'amor o de l'esperit". Seguim doncs treballant amb "la força de l'amor i de l'esperit" i mantenint i consolidant l'autèntic fil de la història, la història de la bona gent que, com vosaltres, fa que molts trossos i racons del món siguin més humans i acollidors.

Aquests dies són dies de balanç i de projectes, també de retrobaments familiars i celebracions. Us desitgem que els visqueu en pau i que l'Any Nou satisfaci les vostres esperances, que en bona part són les de tots.

Amb agraïment, ben cordialment vostre

Antoni Soler i Ricart
President de *FundiPau*